

Ông C  u yêu bà C  u t  i năm m  i tám tuổi, yêu th  m trong b  ng mà thôi. Đ  c h  i vì sao ông l  i l  a bà mà yêu???giữa ch   Huy  n Cam L   c   ngàn ng  i qua l  i, c   trăm cô con gái d  y thì mà ông l  i ng  n ng  ... h  i đó bà v  a m  i tuổi trắng tròn...ông C  u l  c đ  u c  i...l  c đó Ba th  y M   t  i b  y đ  p nh  t...

Vài năm sau ông C  u đ  c b   làm th   ký l  c s   t  i tòa án Th  a Thiên, và t  i đó ng  i trong làng g  i ông là c  u Ký C  u. Còn cô C  u có tên con gái là cô Ng  i. H  c h  t b  c ti  u h  c    tr  ng làng, cô Ng  i ở nhà giúp m   buôn bán và chăm sóc đàn em sáu đ  a. Vào năm 18 tuổi, đ  c ba m   giúp v  n, cô t  o riêng cho mình m  t c  a hàng xén xinh x  n t  a l  c giữa ngôi ch   huy  n, n  m c  nh hàng bán v  i v  c và bánh trái.

M  i tháng hai l  n, vào ngày r  m và m  ng m  t, huyện Cam L  i náo nhiệt h  n lên vì đ  n bu  i ch  i Phiên. Vào ngày đó, dân chúng t  i các làng xã lân cận đ  i v   h  p ch  , thôi thì đ  i m  t hàng không thua gì ch   T  nh.

Bình th  ng ch   ch   là hai dãy nhà ng  i m  i b   30 th  c, có n  n gạch cao, đầu l  i với nhau thành hình ch   L, n  m trên ng  n đ  i có đ  c thoai tho  i và, hai cây đa l  n, lá đan l  i với nhau cho bóng mát. V  y quanh hai g  c đa, n  i thêm đ  i m  i ch  i l  p lá, đó là quán ăn và hàng bán rau c  i, trái cây tại các ch   xa đ  a v  . Tr  c m  t ch   là m  t bãi đ  t tr  ng r  ng bao la, nhìn xuống đám ruộng b  p đ  i ch  n đ  i, mùa hè lá xanh m  n m  n.

Nh  ng hôm đ  p tr  i, đ  ng t  i c  a hàng, cô Ngồi nhìn rõ con đ  ng đ  t đ   ngo  n ngo  o đ   xu  ng ch  n đ  i và l  n vào ruộng b  p. Vào những phiên ch  , ng  i ng  i đ  i l  i t  p n  p suốt ngày.

Mùa Xuân đã t  i, không khí T  t lan tràn kh  p ch  n, đ  c bi  t nh  ng phiên ch   mùa xuân l  i càng t  p n  p v  i đ   màu sắc t  i th  m. Bên phía đông c  a ch  , l  i m  c thêm m  t ch   hoa trăm hàng ngàn tia. Vào những năm thanh bình, mùa màng t  t đ  p, toàn dân quanh vùng đ  u gác b   chuy  n đ  ng áng đ   kéo nhau v   ch   huy  n s  m T  t. Thôi thì đ  c   , nào hàng t  i l  a y  m đào, khăn t  a, nón bài th  ...Hàng h  ng hoa trà qu   v  i gi  y bóng đ  , gi  y bông h  ng và những mâm con gi  ng đ   màu chất cao như núi, v  i những hàng ch  u c  c, v  n th  , đ  i đ  a, m  ng gà, chen v  i những cành mai, cành đào và nh  ng ch  u th  c đ  c, t  ng vi, phù dung, h  ng th  m....ng  i mua bán l  ng x  ng   n ào, l  i thêm l   tr   con ch  y t  i ch  y lui đ  i đ  ng đ  t pháo...

Gian hàng của ông đồ Khóa có lẽ được chú ý của thôn tình, làm ăn khá m khá. Trộm c của hàng phát ph nổi u câu đố và nh ng b c tranh gà tranh chu t du xuân. Ông Đồ gò ng n n nót t ng câu trên gi y. M y ch c c u h c trò đ ng chung quanh tr m tr khen ng i. H là nh ng anh h c trò trên t nh Qu ng Tr v ch i, có lúc các c u khóa, c u c trên Hu cũng v làng tr y h i. Gái huy n Cam có t ng là đ p, trai khôn tìm v ch đông... Và gi a mùa xuân c a đ t tr i, các trai thanh gái l ch, trai làng gái quê v i tâm tình r n rã, không h n hò mà cùng tìm v đây kén ý trung nhân.

Trong bu i ch phiên mùa xuân năm đó c u ký C u yêu cô Ng i. Bao nhiêu năm trôi qua, bà C u tâm s :

- Lúc đó m đang cúi húi bày hàng, đ t nhiên nhìn lên và th y ba đang nhìn mình dăm dăm, m nh có c m t dòng đ n ch y qua ng i và mãi đ n m y năm sau ba cũng thú nh n với m :

- Lúc đó v a đ n trộm c của háng của “m” (quê nhà tôi t ng “m” có nghĩa là “em” khi ch ng nói v i v) t nhiên tôi th y tay chân lu ng cu ng, làm r t c xâu chìa khóa, khi cúi xu ng l m, v a ng n lên thì nhìn th y m đang nhìn tôi...C m giác lúc đó th t là k ...

M y ch em chúng tôi xôn xao bàn tán ra vào, m i đ a m i câu nhao nhao bình ph m...L n nào ba tôi cũng l c đ u g t ph t:

- Coup de foudre gì mà coup de foudre! S m sét gì mà s m sét...Ba bi t m con t h i còn bé xú, m là con dì Hải (dì Hải là tên con gái của bà ngo i chúng tôi). Lúc đó m hay m c cái áo c t tay, tóc túm m t chùm sau ót, đ p xe đ p ch y cùng làng...Ba nh h i đó hai nhà đã ng ý g con cho nhau mà ba đâu có thềm đ ý...

R i ba m màng

- Nh ng mà...nh ng mà k t ngày đó, gi đó, phút đó...tôi bi t ch c r ng ng i tôi ch n l a đ s ng cho đ n h t đ i là “m”, không th nào là ng i khác đ c.

Và như vậy, trên cõi đời này, giữa một sáng mùa xuân, có hai kẻ trai gái yêu nhau... Thế đó ngày nào cũng là ngày xuân, tháng nào cũng là tháng xuân và năm nào cũng là năm hạnh phúc.

Mà rồi, hai người trẻ tuổi yêu nhau cũng thất vọng. Họ nhìn nhau mà chẳng nói, yêu nhau mà chẳng thể nên lời... Rồi hai tuấn, đúng phiên chợ, chàng ăn mặc chỉnh tề tìm đến cửa hàng của nàng, mua vài ba món đồ vật, đi về với một vòng rào trẻ về nhà, lòng như nở hoa...

- Còn một! Một có một hoa không hạnh phúc? Một cười vui, tay vuốt mái tóc búi xinh,

- Phiên chợ nào mà ba người là Huân lo công việc là một nóng ruột gan. Thế sáng đến chiều, với bán bán mua mua cười nói nói mà một thì cứ đổi tìm một người trong cửa ngàn người... mong cho mau đến phiên chợ sau.

Năm sau, bà nội cho người đánh tiếng qua xin nhà ông ngoại để một năm sau vì riêng con mình còn quá trẻ, với người mẹ là con gái lớn trong gia đình, còn phải giúp ông bà ngoại trong ngoài...

Tuy vậy, hai nhà đã hòa thuận, bà ngoại với bà nội là chị em bà con cùng họ, với đôi trẻ yêu thương nhau là chuyện tốt đẹp và đẹp đẽ tán thành trong gia đình.

Năm tháng ba, một tôi bắt đầu nhận được tình gọi về quê thành phố Huế, nội ba tôi làm việc, và thỉnh thoảng vào cửa tuấn ba tôi Huế với, thỉnh thoảng đi xe đạp qua hỏi chuyện ông nhà cũ lại và luôn thỉnh xin vài thang thuốc búi cho bà nội.

Hồi đó ông ngoại tôi hành nghề Đông Y sĩ. Ngoại có cửa một cửa hàng thuốc búi ở quê, với một nhà thuốc. Cửa nội tôi nghe như mất tay và vì có một người rớt rớt quý. Một người màu đen này có công hiệu hút hút các loại nước độc. Rồi nhiều dân thiêu sống trên giường, sống trong dãy Trường Sơn vào rừng chặt măng, tìm quế, búi rớt một hoặc bò cạp cắn thủng để cắn vào cho người tôi cứu chữa. Có lúc bệnh nhân phải nằm vài hôm để rút hết nước độc và cho uống thuốc x

đồng c. Nhưng dịp này, ngoài buổi chiều tôi thường giúp người sếp thu c, nấu cháo hoặc soạn thu c cho người bệnh.

Ông nội tôi thu c một gia đình giàu có, nhưng không may qua đời sớm để lại bà nội lúc đó chỉ mới 25 tuổi và hai đứa con trai thì đứa là ba tôi và chú tôi. Bà nội mất tay chân nên đành sang nhà chồng, thốt lòng buồn bã, quên hết tuổi xuân và cuộc đời mình để buôn bán làm ăn, nuôi hai con khôn lớn. Nội là một người đàn bà đức tính, vừa có lòng yêu thương yêu thương bao la đối với dẫu cả một người mẹ vừa là người thầy dạy dỗ và sự chăm sóc quy củ của một người cha... Cho nên suốt cuộc đời về sau, ba tôi và chú tôi thường kính nội tôi lắm.

Nghe mẹ kể lại, vào những ngày cuối cùng của cuộc đời, bà nội đau yếu liên miên. Nhưng dù rất đau đớn và thất vọng, bà vẫn cố gắng không một lời than khóc trên giường, bà cố gắng lên giường đi lại. Đó là một người đàn bà can đảm và hiên ngang trên đời.

Năm tháng, ba mẹ tôi làm lễ đính hôn và giữa mùa xuân năm tháng năm, mẹ về làm dâu nhà họ Lê.

- Ba mẹ làm đám cưới rồi rồi nhưng mà không đi honeymoon trăng mật sao??? Hay là quê, không có trăng trắng đời người...

- Tôi bây giờ làm như ba mẹ nhà quê lắm không sao... Nè, ba là trai đẹp ở Thành Kinh chứ biết sao! Mà thời cũng có cả rồi, mãi cho đến đám cưới rồi mà ba mẹ chưa dám cầm tay nhau (tôi tôi chú vào nhau mà cưới...Ba mẹ quê rồi là quê!!!) Sau đám cưới thì cũng có đi thăm họ hàng bà con xa gần. Ba xin nghỉ việc một tháng và đưa mẹ về Huế hai ngày. Chỉ ba ngày thôi làm việc quá nhàn, hai vợ chồng phải thuê một khách sạn bên bờ sông Hương, mẹ mặc đẹp quá, đèn sáng suốt hai ngày hai đêm....Và mẹ mẹ mang :

- Nhưng ngày đầu tiên sau đám cưới ở quê nhà mới đúng là ngọt ngào và êm dịu như trăng mật. Đến ngày phiên chợ, mẹ cũng đi bán hàng như thường ngày và ba cũng xin về bên mẹ không rời một bước. Tuy nhiên biết gì về bán buôn, hàng hóa, ba vẫn đòi giúp mẹ việc này việc đó. Nhưng ngày ở nhà cũng vậy, ba mẹ đi mát, đi ra đi vô để sách, trà hoa, ngắm hòn non bộ, trong khi mẹ làm việc nhà, nấu nướng...Ba chỉ có ý định ra khỏi nhà một bước, dù rằng chỉ đi vài ba giờ.

Một chuyến tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

Trong tuần thứ hai, ba tôi nhận được một văn thư khẩn và phải trở lại gấp. Chỉ ở thị xã Đông Hà mới có bưu điện nhận thư báo ốm. Ba tôi đến mua đồ đi đâu hết.

- Anh chị đi 30 phút rồi về với em.

- Con nghĩ xem, mẹ tôi phân trần, quãng đường 12 cây số Cam Lộ lên Đông Hà làm sao mà ba đi về trong 30 phút, nhưng mà thì t Nga à, mẹ mẹ đi ra đi vào, một thoáng đã thấy ba con về rồi. Hôm đó ba tôi đi tới quán quân về để xe để.

Ba tôi không với mẹ tôi rằng :

- Thì có gì khó đâu, lên đến đường cái là anh đi như một coureur chính hiệu con nai vàng, thì đường chỉ đưa về với mẹ chị c xe với tôi, vào đến thị xã, đến xe ngay tôi bưu điện, chị vào để cho thư ký, trở lại và chị ra, leo lên xe làm coureur nữa, cho đến về đây, không nhìn ai, không thấy ai, không nghĩ đến ai ngoài...em!

Mẹ tôi cười sung sướng. Ôi chao, tình yêu nó có hiệu lực khiếp, niềm mơ ước, làm sáng đôi mắt (dù nay đã phải mang gánh nặng), làm hồng đôi má (dù đã nhăn nhoe, xẹp nẹp) và làm nở cái cười của mẹ...dù người cha yêu quý của chúng tôi đã đi vào quá khứ lâu.

- Mỗi đến một tháng sau ngày đám cưới, hai vợ chồng mẹ tôi có dịp uống chung ly rượu hợp cần.

Và để con được lòng sinh ra trong niềm vui sướng hạnh phúc, mong chào đón cái của ba mẹ và gia đình nơi ngoi hai bên.

Ba mẹ tôi sáu năm trôi qua như một giấc mơ, và như một chuyến thực hành xẩy đến ngày hôm qua. Tám đứa con lần lượt chào đời từ gia đình. Có đứa đến rồi đi như nhân duyên đã định, có đứa để nuôi dưỡng khôn lớn nên người, có đứa để dưỡng vợ chồng chị em và chân thành

Một chuyện tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

chân cao bước vào đời, rồi sinh con đẻ cái...và như thế, chu kỳ cuộc sống rồi đi đến tiếp nối tiếp thế hệ này qua thế hệ khác...mà tôi vẫn là di nhân viên vẫn là nhân chứng đời sống làm khán giả.

Những năm tháng trôi qua, ba mẹ tôi kết hôn làm vợ chồng với dĩ vãng thăng trầm của cuộc sống, công việc thì thay, công việc vòng quay của bánh xe lịch sử, với những khổ sở công buồn vui, lên voi xuống chó..Ồi thế thật mà thế thật chuyện có chi!

Trong ký ức tôi 10 tuổi cho đến bây giờ, gần 40 năm trôi qua như cơn gió thoảng, tôi vẫn nhớ những ngày khổ sở công buồn vui bên mẹ bên cha. Những năm tháng ba mẹ phải chia xa vì chiến tranh khói lửa, vì công ăn việc làm. Tôi nhớ mãi những ngày tháng u sầu, cảm nín, trông ngóng, chờ mong của mẹ khi ba bước vào để trả nợ cho đất nước trong tù. Tôi nhớ mãi những ngày tháng kinh tế gia đình khánh kiệt, buôn bán thua lỗ, ba mẹ bước đi vì toan tính lo âu...Tôi nhớ, tôi nhớ mãi...Là thay, mẹ không bao giờ nhấc tay, giờ đây mẹ tôi vẫn công vất vả chút nào niềm tin yêu trong quai tim của mẹ, trong ánh mắt, nụ cười và đời sống hàng ngày... Vì sao, vì sao vậy mẹ ??? Và mẹ trả lời :

- Vì mẹ biết ba thế công mẹ, dù cho ba mẹ là nhau mẹ nghĩ mẹ tôi, cuộc đời chân thật, dù có ai biết ba mẹ phải chia lìa tan tác..rồi ba cũng biết đời công tìm về với mẹ.

Ngày cuối cùng, giờ cuối cùng bước đi trả nợ công chín Tết năm ấy, ba còn cầm tay mẹ nói đùa dằn :

- Nay các con đã rời xa mình hết rồi, chỉ còn lại hai vợ chồng mình có nhau mà thôi !

Mẹ đã hỏi ba rằng :

- Vậy đó mà ông có thế công tôi không??Và thế công như thế nào??

Và ba trả lời mẹ một câu làm cho mẹ nhớ mãi và vui suốt cuộc đời còn lại.

- Tôi tháng má kháp cá vũ trụ há không, không ká thái gian cũng cháng ká không gian, tháng không còn gì để nói năng, để trình bày, dĩ n t...tháng nhá vậy đó, má có báng lòng không??

Hai giờ sau ba tôi đi vào cái há vô, êm đám, láng lá, ba đi nhá cháa bao giờ đến, nhá cháa bao giờ hián ra giờ a cái đái này để làm ngá i yêu cáa cô Ngái, để làm cháng cáa má, để làm cha cáa chá em chúng tôi, để nuôi táng đáa chúng tôi khôn lán, để đến đát chúng tôi vào đái...

Thát ká lá, má tôi cũng nhá chá em tôi, nghe rõ táng máu chuyện ba tôi ká, táng lái ba tôi nói, táng tiáng táng háng, tiáng ho, tiáng chát lái, tiáng cái... Vậy mà hình nhá cháa bao giờ ba nói mát câu, cháa bao giờ, không bao giờ...Tá đó tôi biát chá em chúng tôi đã thành ká má cái, mát cha, mát vĩnh viễn...

Mái lám mùa xuân đã trôi qua. Mái năm sau khi ăn Tát là đến ngày ká. Nháng năm đáu là nháng năm tang chá, nhìn hình ba lung linh nhát nháa qua ánh nán và nháng giát lá nhá tháng, tôi đến cái há i :

- Ba đi thát rái há ba, ba đi đâu, tái sao ba chát, ná cái ba bình yên, hián hòa quá, ánh mát ba vui tái i nhán háu quá, tái sao ba ná bá má ra đi???

Và rái má cũng rái bá quê nhà để qua Canada đoàn tá với cháu với con, xuát giá táng phu, phu tá táng tá...Lái ngá i xáa nói đúng...bao năm xa cách, má vá với con mang theo mái tóc bác phá và tám lòng ráng má. Mát gia đình chá có hai ngá i nam ná cáa mùa xuân năm nào vào náa thá ká trác nay đã thành mát bang tác nhà há Lê với i gán 50 sinh máng.

Trong gia đình tôi, nhiáu ká đến rái đi, nhiáu ngá i sinh ra rái chát mát, nhiáu em bé váa mái chào đái, lán lên, nháp vào dòng đái, táng lai khá sáng buán vui, má má o o o cháp chùng. Nhiáu cáp vá cháng kát háp rái láa tan, nhiáu cáp thẳng trám lên xuáng, xum háp chia xa...nháng má ván còn đó, nhán nái, dáu dàng, khoan dung, tá ái.

- Tá nay thay vì ká đúng ngày, mình háy chán mát ngày thá báy hay chá nhát đáu tiên sau Tát

Một chuyến tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

Đã ba và đã con cháu tôi họp đông đủ mừng xuân luôn thôi. Ngày tháng ng mà thấy đã a nào cũng đi làm việc, mà cũng đúng ngày chốt các con thêm kh. Trôi đi cái bão tuyết tháng này. (tháng hai ở Canada đây tuyết trắng và lạnh thấu xương)

Tới đó mùa xuân rồi là mùa kỷ. Ba, bốn thì họp tôi họp đủ rồi mới mái nhà, mừng xuân và tưng nư cha mẹ ông bà.

Mọi người bàn thì tôi đi p với rồi thì u hoa và đèn nư bánh trái sáng trắng rực.

Con cái với mừng tuổi và chúc thọ ông bà. Cái chết không còn là một bí ẩn gì nữa chia rẽ tình yêu. Tôi nói cái rồi rồi rồi trong ngày kỷ, rồi con gọi 20 đã, áo mới quần mới ch y lẳng xẳng khắp nhà tay cầm bì thì đã bà mới lì xì.

Mọi người vui :

- Năm nay kỷ s m với mà hay, cháu con đầy đủ.

Ngày mừng 8 là ngày kỷ chính của Ba. Mọi làm một mâm cơm nh, đặt lên bàn thì mới ba ăn. Bà cũng so đã a rồi nói :

- Mọi ông ăn rồi, còn tôi chỉ con Nga đi làm với rồi ăn luôn thôi.

Mùa xuân ở Canada năm nào cũng như năm đó, với là mùa đông tuyết trắng, lạnh thấu xương da, chết thôi. Tôi không có kỷ ba, sau một ngày làm việc mệt mỏi, thân tâm tôi tôi nh cái mệt rách, tôi chỉ mới đến nư m chán êm...nhưng mà tôi đang chốt. Tôi đến rồi ba và ngồi vào bàn ăn với tôi.

- Mọi kỷ chuyến ba đi mới...

Và mẹ tôi, miên man, không ngừng sống với những kỷ niệm đẹp từ 50 năm về trước. Những lời nói yêu thương tôi từ mẹ hàng hoa mặt trời đã dần dần ra như dòng nước mát thấm vào lòng. Tôi thấy rõ con đường như quanh co dần lên đồi, tôi thấy rõ phiên chợ đầu xuân với trăm hoa ngàn sắc và triu âm thanh....còn mùi hương hoa mặt trời bánh ngào ngọt. Tôi thấy rõ xác pháo hàng trên nền đất mùa xuân, tôi thấy những gì là hàng phố thị trấn, tôi thấy cảnh đào màu hồng phấn, hoa thược dược màu nhung đỏ, hoa vừng vàng, hoa cúc trắng, đóa bạch hàng và những cánh mai đầy nắng ...Và giữa vùng màu sắc âm thanh đó, tôi thấy rõ, mẹ tôi và ba tôi nhìn nhau, lòng rung động.

- Giữa như có điểm chạm ngang người phải không mẹ ??? Và mẹ cười.

- Ồ, như có dòng điện, mà không phải mình mẹ đâu, cả ba cũng vậy.

Tôi cười, giữa như đã có một vô thức :

- Vậy là ba mẹ bị coup de foudre rồi.

Câu này hình như tôi đã nói với ba mẹ cả triu lần rồi, và lần nào mẹ cũng lặp lại :

- Tôi bây giờ nói chuyện đẹp sáng mẹ gì đâu. Coup de foudre là gì??Sẽ sét hàng, sẽ sét gì mà sẽ sét...ba con nói rồi...

Tôi nhìn mẹ thốt khẽ, thốt sâu với tất cả lòng yêu thương và quý mến.

Mái tóc mẹ bạc phơ, làn da trong suốt ngày xưa không có một vết nhăn mà nay lại móm mém với những vết nhăn khóe mắt. Ôi thời gian đã biến đổi con người tôi thái khác này qua thái khác. Những tháng năm đã trôi qua đi và tôi lại như một người mới. Những mẹ tôi vẫn cười, mặt tôi lấp lánh sau làn kính lão, như những vì sao. Ôi chào, những tháng ngày đầu tiên, những khi

Một chuyện tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

Đến tóc tang...giờ đây mình quên hết. Mình chỉ nhớ đến mùa xuân, nhớ ng mùa xuân đẹp trong đời, nơi đó có mẹ và ba...

Mình tôi mình đi nhớ ng tại tôi vẫn nghe rõ tiếng nói dẫu dàng vang vang như tiếng xa chuyện đến.

- Nga ơi, hôm nay trong lúc ngồi chơi con vui ăn cơm, mình đã ngồi bên ba, nhìn ba và nhớ ba, nhớ hết, suốt cả quäng đời ba phän tä thä käng trên đời, mình có thể nói với con mình tôi dẫu có thể trong đời mình, dù rằng mình rất thäng yêu, kính mình và mang ơn cha mẹ mình, đến ng sinh thành ra mình nuôi mình nên ngäi, dù rằng mình đã có một bäy con, đứa nào cũng nên ngäi, cũng đến cả ba mẹ yêu thäng và biết yêu thäng ba mẹ, dù rằng mình đã có một bäy cháu hän 10 đứa, đứa nào cũng đến thäng đến pä, đứa nào cũng đến cả mẹ con ng yêu chịu träu mình..Nhäng tất cả tình yêu thäng đó cả ng lớn cũng không thay thế được tình với chính cả ba mẹ. Vì sao??? Vì ba mẹ đã yêu nhau, đã sống với nhau đến y đến chân tình, đã cùng trải qua hết nhäng thăng trầm chua ngọt cả cuộc sống mà không mất nhau, mà vẫn thuäc với nhau từ ngàn xưa cho mãi đến ngàn sau. Đó là một tình thät, đó là một dẫu có thể không kä thäi gian và không gian.

Tôi chào ba mẹ và bước vào màn đêm đến y tuyät träng đến trở về nhà. Gió ngoài đến ng rất lớn. Và nhớ với, mình mùa xuân nào đã trôi qua....

Một chuyện tình

Lê Thị Bích Nga

Ông Cố u yêu bà Cố u từ năm mình tám tuổi, yêu thäm trong bóng mà thôi. Đến cả hỏi vì sao ông lại yêu bà mà yêu???giờ đây chỉ Huyän Cam Lộ cả ngàn ngäi qua lại, cả trăm cô con gái đến thì mà ông lại ngän ngä... hỏi đó bà với mẹ tôi trắng tròn...ông Cố u lại đến cả...lúc đó Ba thäy

Một tôi bây giờ nh...

Vài năm sau ông Cũ được bố làm thợ ký lữ c sở tại tòa án Thừa Thiên, và tôi đó ngồi trong làng gọi ông là chú Ký Cũ. Còn cô Cũ có tên con gái là cô Ngụ. Học hết tiểu học ở trường làng, cô Ngụ ở nhà giúp mẹ buôn bán và chăm sóc đàn em sáu đứa. Vào năm 18 tuổi, được ba mẹ giúp vốn, cô tự mở riêng cho mình một cửa hàng xén xinh xắn tại chợ gần ngôi chợ huyện, nơi mẹ cũ hàng bán vải vóc và bánh trái.

Mới tháng hai năm, vào ngày rằm và mừng tết, huyện Cam Lộ náo nhiệt hẳn lên vì đến buổi chợ Phiên. Vào ngày đó, dân chúng từ các làng xã lân cận đổ về họp chợ, thôi thì đến tết hàng không thua gì chợ Tết.

Bình thường chợ chỉ là hai dãy nhà ngói mái bằng 30 thước, có nền gạch cao, đầu lối vào nhau thành hình chữ L, nằm trên nền đất có dốc thoải và, hai cây đa lớn, lá đan lá vào nhau cho bóng mát. Vây quanh hai gốc đa, nơi thêm đến mấy cái chòi lợp lá, đó là quán ăn và hàng bán rau củ, trái cây tươi các chợ xa gần về. Trước mặt chợ là một bãi đất trống rộng bao la, nhìn xuống đám ruộng bên dưới chân đất, mùa hè lá xanh mướt mướt.

Nhưng hôm đến chợ, đến chợ cửa hàng, cô Ngụ nhìn rõ con đường đất đỏ ngoằn ngoèo đến xuống chân đất và lên vào ruộng bên. Vào chợ phiên chợ, người người đi lại tấp nập suốt ngày.

Mùa Xuân đã tới, không khí Tết lan tràn khắp chợ, đến bất kỳ chợ phiên chợ mùa xuân lại càng tấp nập và đẹp màu sắc tươi thắm. Bên phía đông cửa chợ, lại mở thêm một chợ hoa trăm hàng ngàn tia. Vào chợ năm thanh bình, mùa màng tốt đẹp, toàn dân quanh vùng đều gác bỏ chuyện đáng để kéo nhau về chợ huyện sắm Tết. Thôi thì chợ, nào hàng tơ lụa yếm đào, khăn tía, nón bài thơ...Hàng hàng hoa trà quế với giẻ bóng đỏ, giẻ bông hồng và những mâm con giống đủ màu sắc cao như núi, với những hàng chậu cúc, vò thố, đĩa đá, măng gà, chen với những cành mai, cành đào và những chậu thược dược, tulip, phù dung, hồng thắm....người mua bán lẫn kẻ ngắm nhìn ào, lại thêm lũ trẻ con chạy tới chạy lui đi đùng đùng pháo...

Gian hàng cửa ông Đố Khóa có lẽ được chú ý của tôi tình, làm ăn khá khá. Trước cửa cửa hàng phát pho nhieu câu đất và những bức tranh gà tranh chuốt du xuân. Ông Đố gọi là ngỗng nót tiếng câu trên giẻ. Một chiếc cửa sổ nhỏ trò chuyện chung quanh trẻ trẻ khen ngợi. Họ là những

Một chuyện tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

anh h< c tr< trên t<nh Qu<ng Tr< v< ch<i, c< lúc các c<u khóa, c<u c< trên Hu< cũng v< làng tr<y h<i. Gái huy<n Cam c< ti<ng là đ<p, trai khôn tìm v< ch< đ<ng...Và gi<a mùa xuân c<a đ<t tr<i, các trai thanh gái l<ch, trai làng gái quê v<i tâm tình r<n r<ã, không h<n hò mà cùng tìm v< đây kén ý trung nhân.

Trong bu<i ch< phiên mùa xuân năm đó c<u ký C<u yêu cô Ng<i. Bao nhiêu năm trôi qua, bà C<u tâm s<:

- Lúc đó m< đang lúi húi bày hàng, đ<t nhiên nhìn lên và th<y ba đang nhìn mình đăm đăm, m< nh< có c< m<t dòng đ<n ch<y qua ng<<i và mãi đ<n m<y năm sau ba cũng thú nh<n với m<:

- Lúc đó v<a đ<n tr<<c c<a háng c<a “m<” (đ< quê nhà tôi ti<ng “m<” có nghĩa là “em” khi ch<ng nói v<i v<) t< nhiên tôi th<y tay chân lu<ng cu<ng, làm r<t c< xấu ch<a khóa, khi cúi xu<ng l<<m, v<a ng<n lên thì nhìn th<y m< đang nhìn tôi...C<m giác lúc đó th<t là k<...

M<y ch< em chúng tôi xôn xao bàn tán ra vào, m<i đ<a m<i câu nhao nhao bình ph<m...L<n nào ba tôi cũng l<c đ<u g<t ph<t:

- Coup de foudre gì mà coup de foudre! S<m sét gì mà s<m sét...Ba bi<t m< con t< h<i còn bé xíu, m< là con dì Hải (dì Hải là tên con gái c<a bà ngo<i chúng tôi). Lúc đó m< hay m<c cái áo c<t tay, tóc túm m<t chùm sau ót, đ<p xe đ<p ch<y cùng làng...Ba nh< h<i đó hai nhà đã ng< ý g< con cho nhau mà ba đâu có th<em đ< ý...

R<i ba m< màng

- Nh<ng mà...nh<ng mà k< t< ngày đó, gi< đó, phút đó...tôi bi<t ch<c r<ng ng<<i tôi ch<n l<a đ< s<ng cho đ<n h<t đ<i là “m<”, không th< nào là ng<<i khác đ<<c.

Và nh< v<y, trên c<i đ<i này, gi<a m<t sáng mùa xuân, có hai k< trai gái yêu nhau...T< đó ngày nào cũng là ngày xuân, tháng nào cũng là tháng xuân và năm nào cũng là năm h<nh phúc.

Mà thôi, hai người trẻ tuổi yêu nhau cũng thật khó. Họ nhìn nhau mà chẳng nói, yêu nhau mà chẳng thể nên lời...còn mỗi hai tuần, đúng phiên chợ, chàng ăn mặc chỉnh tề tươm tươm, đến cửa hàng cửa nà, mua vài ba món vặt vặt, đi về với một vòng rì rào về nhà, lòng nhè nhẹ hoa...

- Còn mẹ! Mẹ có nhớ hoa không hả mẹ? Mẹ cười vui, tay vuốt mái tóc bạc phơ,

- Phiên chợ nào mà ba phải đi về? Huống công việc là mẹ nóng ruột gan. Tối sáng đến chiều, với bán bán mua mua cười nói nói mà mẹ thì cứ dỗi tìm một người trong cửa ngàn người...mong cho mau đến phiên chợ sau.

Năm sau, bà nói cho người đánh tiếng qua xin nhà ông ngoại khi đến ba năm sau vì rằng con mình còn quá trẻ, với lại mẹ là con gái lớn trong gia đình, còn phải giúp ông bà ngoại trong ngoài...

Tuy vậy, hai nhà đã hòa thuận, bà ngoại với bà nội là chị em bà con cùng họ, với đôi trẻ yêu thương nhau là chuyện tốt đẹp và đẹp đẽ tán thành trong gia đình.

Năm thối ba, mẹ tôi bắt đầu như những tình gái với thành phố Huế, nơi ba tôi làm việc, và thỉnh thoảng vào cuối tuần ba tôi Huế về, thỉnh thoảng đi xe đạp qua hỏi chuyện ông nhà cũ rồi lại và luôn thỉnh xin vài thang thuốc bắc cho bà nội.

Hồi đó ông ngoại tôi hành nghề Đông Y sĩ. Ngoại có cửa một cửa hàng thuốc bắc lớn, và a chị n bích, và a hốt thuốc. Còn tôi thì ng nhè mát tay và vì có hốt thuốc rần rần quý. Hốt thuốc màu đen này có công hiệu hút hút các loại nước đờm. Rồi nhieu dân thiêu sấm trên nguôn, sấm trong dãy Trống Sấm vào rừng chọt măng, tìm quế, bẻ rốn đờm hoóc bỏ cốp cốp n thối ng đờm cán vớ cho ngoại tôi cốp cốp. Có lúc bích nhân phải đi vài hôm đi rút hốt nước đờm và cho uống thuốc xỏ đờm. Nhờ ng đờm này, ngoài bui chị mẹ tôi thỉnh giúp ngoại sĩc thuốc, nấu cháo hóc sấm thuốc cho người bích.

Ông nội tôi thuộc một gia đình giàu có, nhưng không may qua đời sớm để lại bà nội lúc đó chỉ mới 25 tuổi và hai đứa con trai thì đứa là ba tôi và chú tôi. Bà nội mất tay chân nên đành phải đi làm thuê, kiếm tiền nuôi con, quên hết tuổi xuân và cuộc đời mình để buôn bán làm ăn, nuôi hai con khôn lớn. Nội là một người đàn bà đức biết, vì có lòng yêu thương yêu cầu bao la để nhường chỗ cho một người mẹ và gia đình duy quyền và sự công nhận quyền của một người cha... Cho nên suốt cuộc đời và sau, ba tôi và chú tôi thì kính nội tôi lắm.

Nghe mẹ kể lại, vào những ngày cuối cùng của cuộc đời, bà nội đau yếu liên miên. Nhưng dù rất đau đớn và thất vọng, bà vẫn cố gắng không mất đi thì than khóc rên rỉ, bà cố gắng để đi rồi chết. Đó là một người đàn bà can đảm và hiên ngang trên đời.

Năm tháng, ba mẹ tôi làm lễ đính hôn và gia đình mùa xuân năm tháng năm, mẹ và làm dâu nhà họ Lê.

- Ba mẹ làm đám cưới rồi rồi nhưng mà không đi honeymoon trăng mật sao??? Hay là quê, không có trăng mật trăng đời sao...

- Tôi bây giờ làm như ba mẹ nhà quê lắm không sao... Nè, ba là trai đẹp thì Kinh chi biết sao! Mà thời cũng có cưới, mãi cho đến đám cưới rồi mà ba mẹ chưa dám cầm tay nhau (tôi tôi chú vào nhau mà cưới...Ba mẹ quê thì là quê!!!) Sau đám cưới thì cũng có đi thăm họ hàng bà con xa gần. Ba xin nghỉ việc một tháng và đưa mẹ và Huê hai ngày. Chỉ ba ngày thôi làm việc quá nhàn, hai vợ chồng phải thuê một khách sạn bên bờ sông Hoàng, mẹ mẹ cả quá, đèn sáng suốt hai ngày hai đêm....Và mẹ mẹ mừng :

- Những ngày đầu tiên sau đám cưới ở quê nhà mới đúng là ngọt ngào và êm dịu như trăng mật. Đến ngày phiên chợ, mẹ cũng đi bán hàng như thường và ba mẹ xin về bên mẹ không rời một bước. Tuy nhiên bất cứ gì về bán buôn, hàng hóa, ba vẫn đòi giúp mẹ việc này việc nọ. Những ngày ở nhà cũng vậy, ba mẹ đi mát, đi ra đi vô để sách, trà hoa, ngắm hòn non bộ, trong khi mẹ làm việc nhà, nấu nướng...Ba chỉ có ý định nhả khói nhà một bước, dù rằng chỉ đi đi vài ba giờ.

Trong tuần tháng hai, ba tôi nhận được một văn thư khốn và phải trở lại gặp. Chỉ là thị xã Đông Hà mới có bưu điện nên thời gian chờ đợi. Ba tôi đến một đêm đi đâu hết.

Một chuyện tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

- Anh chỉ đi 30 phút rồi về với em.

- Con nghĩ xem, mà tôi phân trần, quãng đường 12 cây số từ Cam Lộ lên Đông Hà làm sao mà ba đi về trong 30 phút, nhẽ ng mà thiệt Nga à, mà mớ đi ra đi vô, mà t thoáng đã thấy ba con về rồi. Hôm đó ba tôi đổ t giở quán quân về đở xe đở p.

Ba tôi kể với mớ tôi rằng :

- Thì có gì khó đâu, lên đởn đường cái là anh đởp nhẽ mà t coureur chính hiều con nai vàng, thiều đường chớ y đua với mớ y chỉ c xe với n tời, vào đởn thố xã, đởng xe ngay tời bởu đởn, chớ y vào đởa thố cho thố ký, trố tiển và chớ y ra, leo lên xe làm coureur nỏa, cho đởn về đây, không nhìn ai, không thớ y ai, không nghĩ đởn ai ngoài...em!

Mớ tôi cớ i sung sớ ng. Ôi chao, tình yêu nó có hiều lỏc khỏ ng khi p, nhiểm mớ u, làm sáng đôi mớ t (dù nay đã phớ i mang gớ ng lão), làm hỏ ng đôi má (dù đã nhăn nheo, xỏ p nỏ p) và làm nỏ nỏ cớ i cớ a mớ ..dù ngớ i cha yêu quý cớ a chúng tôi đã đi vào quá khỏ tở lâu.

- Mãi đởn mớ t tháng sau ngày đám cớ i, hai về chớ ng mớ i có đởp uỏ ng chung ly rớ u hỏ p cớ n.

Và đởa con đởu lòng sinh ra trong niểm vui sớ ng hỏ nh đởn, mong chớ ao cớ c cớ a ba mớ và gia đình nỏ i ngoớ i hai bên.

Ba mớ i sáu năm trôi qua nhẽ mà t giở c mớ , về a nhẽ mà t chuyể n thố c mớ i xỏ y đởn ngày hôm qua. Tám đởa con lỏ n lỏ t chào đởi tở tở m gia đình. Có đởa đởn rớ i đi nhẽ nhân duyên đã đở nh, có đởa đở c nuôi đở ng khôn lỏ n nên ngớ i, có đởa đở c đở ng về gớ chớ ng và chân thỏ p chân cao bớ c vào đởi, lỏ i sinh con đở cái...và nhẽ thớ , chu kỏ cuỏ c sớ ng lỏ i đở c tiỏ p nỏ i tở thớ hỏ này qua thớ hỏ khác...mà tôi về a là đởn viên về a là nhân chớ ng đở ng làm khán giở .

Một chuyện tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

Những năm tháng trôi qua, ba mẹ tôi kết hợp làm vợ chồng với đầy đủ thăng trầm của cuộc sống, công việc thì thay, công việc vòng quay của bánh xe lịch sử, với những khổ sở, buồn vui, lên voi xuống chó..Ồi thật nhiều mà thật nhiều chuyện có chi!

Lúc trong ký ức tôi 10 tuổi cho đến bây giờ, gần 40 năm trôi qua như cơn gió thoảng, tôi vẫn nhớ những ngày khi sởn ng buồn vui bên mẹ bên cha. Những năm tháng ba mẹ phải chia xa vì chiến tranh khói lửa, vì công ăn việc làm. Tôi nhớ mãi những ngày tháng u sầu, câm nín, trông ngóng, chờ mong của mẹ khi ba bố khó khăn đi tra tấn chết lên chết xuống trong tù. Tôi nhớ mãi những ngày tháng kinh tế gia đình khánh kiệt, buôn bán thua lỗ, ba mẹ bận rộn vì toan tính lo âu...Tôi nhớ, tôi nhớ mãi...Lúc thay, mẹ không bao giờ nhắc tôi, giờ đây mẹ tôi vẫn chờ ng đợi chút nào niềm tin yêu trong qu tim của mẹ, trong ánh mắt, nụ cười và đi sống hàng ngày... Vì sao, vì sao vậy mẹ??? Và mẹ trả lời :

- Vì mẹ biết ba thường ng mẹ, dù cho ba mẹ lúc nhau mẹ nghĩ mẹ tôi, cuối cùng chân trời, dù có ai biết ba mẹ phải chia lìa tan tác..rồi ba cũng biết đến ng tìm và với mẹ.

Ngày cuối cùng, giờ cuối cùng buôi trả mẹ ng chín Tết năm ấy, ba còn cầm tay mẹ nói đùa dằng :

- Nay các con đã rời xa mình hết rồi, chỉ còn lại hai vợ chồng mình có nhau mà thôi!

Mẹ đã hỏi ba rằng :

- Vậy đó mà ông có thể ng tui không??Và thế ng như thế nào??

Và ba trả lời mẹ một câu làm cho mẹ nhớ mãi và vui suốt cuộc đời còn lại.

- Tôi thế ng mẹ khắp vũ trụ hay không, không kể thời gian cũng chờ ng kể không gian, thế ng không còn gì để nói năng, để trình bày, dĩ nhiên rồi...thế ng như vậy đó, mẹ có buồn lòng không??

Hai giờ sau ba tôi đi vào cõi họ vô, êm ấm, lòng tôi, ba đi như chưa bao giờ đến, như chưa bao giờ hiện ra giữa cõi đời này để làm người yêu của cô Ngọc, để làm chồng của mẹ, để làm cha của chị em chúng tôi, để nuôi tôi để chúng tôi khôn lớn, để đến đời chúng tôi vào đời...

Thật kỳ lạ, mẹ tôi cũng như chị em tôi, nghe rõ tiếng mẹ u chuyện ba tôi kỳ, tiếng tôi ba tôi nói, tiếng tiếng tiếng họ, tiếng họ, tiếng họ, tiếng họ... Vậy mà hình như chưa bao giờ ba nói một câu, chưa bao giờ, không bao giờ... Thế đó tôi biết chị em chúng tôi đã thành kỳ mẹ tôi, một cha, một vĩnh viễn...

Mọi mùa xuân đã trôi qua. Mọi năm sau khi ăn Tết là đến ngày kỳ. Những năm đó là những năm tang chế, nhìn hình ba lung linh như một nhòa qua ánh nhìn và những giọt lệ như thấm ng, tôi đến câu hỏi :

- Ba đi thật rồi hay ba, ba đi đâu, tôi sao ba chết, nó chết ba bình yên, hiện hòa quá, ánh mắt ba vui tươi nhân hậu quá, tôi sao ba nó bỏ mẹ ra đi???

Và rồi mẹ cũng rời bỏ quê nhà đi qua Canada đoàn tụ với cháu với con, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử...Lời người xưa nói đúng...bao năm xa cách, mẹ với con mang theo mái tóc bạc phơ và tấm lòng riêng biệt. Một gia đình chỉ có hai người nam nó của mùa xuân năm nào vào nhà thì kỳ trước nay đã thành một bang tộc nhà họ Lê với gần 50 sinh mệnh.

Trong gia đình tôi, nhiều người đến rồi đi, nhiều người sinh ra rồi chết một, nhiều em bé vào mà chào đời, lớn lên, nhập vào dòng đời, tiếng lại khi sống vui, mẹ mẹ o o o chết chùng. Nhiều cặp vợ chồng kết hợp rồi lìa tan, nhiều cặp thẳng trở lên xuống, sum họp chia xa...những mẹ với con còn đó, nhìn nhau, đau dằn, khoan dung, thương ái.

- Thế này thay vì kỳ đúng ngày, mình hãy chọn một ngày thì bày hay chết như tôi đầu tiên sau Tết để kỳ ba và đến con cháu thì hợp đồng để mừng xuân luôn thôi. Ngày thì người mẹ thấy đến nào cũng đi làm việc, mẹ cũng đúng ngày chết bất các con thêm khi. Trôi đi cả bão tuyết thì này.(tháng hai ở Canada đầy tuyết trắng và lạnh thấu xương)

Một chuyến tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

Tôi đó mùa xuân và là mùa kỷ gi. Ba, bốn tháng tôi hợp đồng ở một mái nhà, mùa xuân và tôi đang nhớ cha mẹ ông bà.

Một chiều một bàn thờ thiếp đặt với rất nhiều hoa và đèn nến bánh trái sáng trưng rực rỡ.

Con cái và mừng tuổi và chúc thọ ông bà. Cái chết không còn là một bức tường chia rẽ tình yêu. Tôi nói chuyện với bạn bè trong ngày kỷ, tôi còn gần 20 đứa, áo mũ quần áo mới chảnh lảng xảng khắp nhà tay cầm bì thờ để bà mẹ lì xì.

Một chuyện vui :

- Năm nay kỷ sự may mà hay, cháu con đầy đủ.

Ngày mừng 8 là ngày kỷ chính của Ba. Mẹ làm một mâm cỗ nh, đặt lên bàn thờ mẹ ba ăn. Bà con so đứa và nói :

- Mẹ ông ăn trước, còn tôi chờ con Nga đi làm về rồi ăn luôn thôi.

Mùa xuân ở Canada năm nào cũng như năm đó, vẫn là mùa đông đầy tuyết trắng, lạnh thấu xương căng da, chết chóc. Tôi không có kỷ ba, sau một ngày làm việc mệt mỏi, thân tâm tôi tôi nhớ cái mùa rách, tôi chờ mẹ đến ngủ mằm chăn êm...nhưng mẹ tôi đang chờ. Tôi đến lấy ba và ngó vào bàn ăn với mẹ.

- Một chuyện buồn ba đi mất...

Và một kỷ, miên man, kỷ sung sướng và những kỷ niệm đẹp từ 50 năm về trước. Những lời nói yêu thương tôi tôi nhớ những hoa một ngày được tuôn ra như dòng nước mát nhích mướt. Tôi thấy rõ con đường nhớ quanh co đến lên đời, tôi thấy rõ phiên chợ đầu xuân với trăm hoa ngàn sắc

Một chuyện tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

và triu âm thanh....c mùi hương hoa một bánh ngào ngọt. Tôi thấy rõ xác pháo hương trên n đọt t t mùa xuân, tôi thấy hương gi l a hương ph t ph gi a ch , tôi thấy cảnh đào màu hương ph n, hoa th c d c màu nhung đỏ , hoa v n th vàng, hoa cúc trắng, đóa bạch hương và hương cảnh mai đầy n ...Và gi a vùng màu sắc âm thanh đó, tôi thấy rõ, m tôi và ba tôi nhìn nhau, lòng rung động.

- Gi ng nh có đ n ch y ngang ng i ph i không m ??? Và m c i.

- , nh có dòng đ n, mà không ph i mình m đâu, c ba cũng v y.

Tôi l i c i, gi ng nh đã c i t vô th y :

- V y là ba m b coup de foudre r i.

Câu này hình nh tôi đã nói v i ba m c triu l n r i, và l n nào m cũng l c đ u :

- T i bây ch nói chuyện đ t s ng m i gì đâu. Coup de foudre là gì??S m sét h , s m sét gì mà s m sét...ba con nói r ng...

Tôi nhìn m th t k , th t sâu v i t c lòng yêu th ng và quý m n.

Mái tóc m b c ph , làn da trong v t ngày x a không có m t v t m n mà nay l m t m đ i m i v i nhi u v t nhăn khóe m t. Ôi th i gian đã bi n đ i con ng i t thái c c này qua thái c c khác. Ng ng tháng năm đã trôi qua đ i m và l u l i nhi u đ u v t. Ng ng m tôi v n c i, m t l p lánh sau làn kính lão, nh nh ng vì sao. Ôi chao, ng ng thẳng tr m đau kh , nh ng kh n đ n tóc tang...gi đây m quên h t. M ch nh đ n mùa xuân, ng ng mùa xuân đ p trong đ i, n i đó có m và ba...

Một chuyện tình

Tác Giả: Lê Thị Bích Nga

Thứ Sáu, 06 Tháng 2 Năm 2009 22:34

Một tôi mà đi nhong tại tôi vẫn nghe rõ tiếng nói dẫu dang vắng vắng như xa chuyện đời.

- Nga ơi, hôm nay trong lúc ngồi chơi con vui ăn cơm, mẹ đã ngồi bên ba, nhìn ba và nhớ ba, nhớ hết, suốt cả buổi sáng đi ba phở thì không sáng trên đời, mẹ có thể nói với con một điều có thể trong đời mẹ, dù rằng mẹ rất thong yêu, kính mẹ và mang ơn cha mẹ mình, được sinh thành ra mẹ nuôi mẹ nên người, dù rằng mẹ đã có một boy con, đứa nào cũng nên người, cũng được cả ba mẹ yêu thương và biết yêu thương ba mẹ, dù rằng mẹ đã có một boy cháu hơn 10 đứa, đứa nào cũng được thương yêu đêp đê, đứa nào cũng được mẹ cưng yêu chiều trêu mẹ..Nhưng tất cả tình yêu thương đó cũng không thay được tình yêu thương cả ba mẹ. Vì sao??? Vì ba mẹ đã yêu nhau, đã sống với nhau đầy đủ chân tình, đã cùng trải qua hết những thăng trầm chua ngọt cả cuộc sống mà không mất nhau, mà vẫn thu hút nhau từ ngàn xưa cho mãi đến ngàn sau. Đó là một tình thật, đó là một điều có thể không thể thiếu gian và không gian.

Tôi chào ba mẹ và bước vào màn đêm đầy tuyết trắng trải khắp nhà. Gió ngoài đời nghe rất lạ. Và nhớ với, một mùa xuân nào đã trôi qua....